

„Ved Burdering af Landejendomme skal det Udbytte lægges til Grund, som Ejendommen med en efter dens Beskaffenhed passende Besætning og Inventarium samt andet Driftsmateriel (Maskiner og Redskaber) kan antages at give ved almindelig god Drift.“

Det turde heraf fremgaa med uomtvistelig Tydelighed, at Landstinget tænker sig Landejendomme burdere til Ejendomsfkyld, ikke under Hensyn til deres øjeblikkelige Driftstilstand, end mindre under Hensyn til den øjeblikkelige fortrinlige eller flette eller jevnt gode Besætning og Inventarium etc., men paa Grundlag af et Støn over, hvad Ejendommen efter sin Grundbeskaffenhed og selvfølgelig med de derpaa værende Bygninger samt endvidere med en til Beskaffenheden passende Besætning og Inventarium kan antages at give ved almindelig god Drift — altsaa en Gennemsnitsburdering af Ejendommen som Nytteejendom. Det er saaledes en fuldstændig Misforstaaelse, naar saavel Udvalget som Talere i Folketinget ere gaaede ud fra, at der tænkes lagt Ejendomsfkyld paa den forhaandenværende Besætning, — en Besætning, der maaste langt overstiger baade i Mængde og Værdi, hvad der er passende for vedkommende Ejendom, og en Besætning, der maaste kun tilfældigt er til Stede ved Burderingen —, og det er tydeligt nok, at det ikke har været Meningen at lægge forøget Ejendomsfkyld paa en i Øjeblikket særlig udmærket dreven Ejendom eller formindstet Ejendomsfkyld paa en slet dreven osv. Ligesom man ved Boniteringen til Hartkornsansættelse gik ud fra Jordens almindelige Dybeevne, saaledes tænkte Flertallet sig ved Ansættelse til Ejendomsfkyld efter Værdi, at der skulde lægges en Gennemsnitsværdi for vedkommende Ejendom til Grund.

Med Hensyn til Folketingsudvalgets Bemærkninger om at tage Tiender og Arvefæsteafgifter o. desl. i Betragtning ved Ejendomsfkyldens Fastsættelse, skal Flertallet henvide til, at saavel det gamle Hartkorn som det ny Hartkorn er fastsat uden Hensyn til flige

Grundbhyrder, saa at altsaa den nuværende Grundbeskatning til Staten ikke mindre end den nuværende Digning paa det ny Hartkorn til Kommunerne finder Sted uden Hensyn til de Landejendommene paahvilende Grundbhyrder. Derimod tages der ved Landstingets Forslag om Formue- og Indkomstskat, som bekendt, Hensyn til flige Bhyrder.

Det skal her tilføjes, at der i Folketingsudvalgets Betænkning Side 9 maa antages at være sigtet til den ovenfor citerede Del af Lovforslagets § 2, men at den paagældende Bestemmelse øjensynligt er ganske misforstaaet.

I en længere Udvikling søger Folketingsudvalget at bevise, at Landstingets Forslag gaar ud paa forlods at beskatte de mindre Landejendomme. Det gøres gældende, at de smaa Landejendomme vel ere forholdsvis mere værd end de større, men at dette ikke er, fordi de give et forholdsvis større Renteudbytte end disse, men „fordi den Landbruger, som driver en mindre Ejendom, i langt højere Grad paa dennes Drift er i Stand til at udnytte sin og sin Families personlige Arbejdskraft og undgaa at benytte fremmed Arbejdskraft, end Tilfældet vil være, hvor Talen er om en større Ejendom“. Bilde man altsaa anvende Salgsværdien som Maalestof, tog man „Stat ikke alene af Ejendommens Skatteværdi, men tillige af i alt Fald en Del af Ejerens personlige Arbejdskraft“. I Forbindelse hermed opstilles der — dog uden nogen som helst nærmere Forklaring — et Begreb „Skatteværdi“ i Modsætning til „Salgsværdi“.

Vel er det nu saa, at de mindre Ejendomme ere forholdsvis dyrere end de større pr. Td. Hartkorn; men dette kommer ganske ligefrem af, at navnlig Bygninger udgøre en større Værdi pr. Td. Hartkorn end paa større Ejendomme. Dette vil naturligvis medføre, at adskillige af disse Ejendomme ikke ville faa saa stor Fordel af de gamle Skatters Konvertering (Nedsættelse til mindre end det halve) som i alt Fald nogle større Ejendomme, ja muligvis, at nogle af dem, især enkelte Steder i Sjælland, endog slet ikke ville have nogen Fordel deraf.